

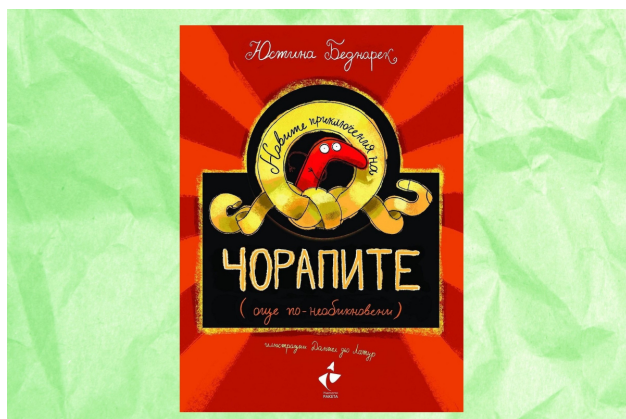
Чорапите, които не стояха мирно и затова видяха чудеса

Новини | Култура | на 20.08.2026 07:00 | от Мария Донева

Защо говорим за това?

Приключенията ни очакват. Всеки момент е удобен за началото им, а първата стъпка към тях може да тръгне от всякъде, даже от дупка в пода под пералнята!

„Новите приключения на чорапите (още по-необикновени)“, Юстина Беднарек, превод Маргрета Григорова, художник Даниел дьо Латур, издателство „Ракета“

– Къде е тук смисълът – служиш години наред на някакви крака само за да се озовеш на боклука?

Този въпрос си задава едно жълто дясно чорапче. Същото се пита и ние. Възможно ли е да сме дошли на този голям и интересен свят само за да се помотаем безцелно и после да изчезнем, все едно никога не сме се раждали? И ако се окаже, че е така, няма ли да е хубаво да изпълним времето си с интересни срещи, с приятелства, с работа, която ни харесва и ни прави щастливи?

Така решава и дясното жълто чорапче, и още много доблестни чорапи по света, които напускат коша за пране и тръгват да търсят късмета си по широкия бял свят.

Полската писателка Юстина Беднарек дава за пример тези чорапи първопроходци. Те не стоят със скръстени ръце, и то не само защото нямат ръце, а защото чувстват, че заслужават нещо повече. Преди време на български език беше издадена книгата „Невероятните приключения на десет чорапа (4 десни и 6 леви)“, в която имаше десет интересни разказа. Сега вече можем да прочетем и втория том: „Новите приключения на чорапите (още по-необикновени)“. В него са събрани още 13, така че общо имаме два пъти повече плюс 3.

Всички тези 23 истории започват от едно и също място. Това е дупката под пералнята в дома на едно семейство, Мама, Татко и малката Баша, наричана още малката Б. Чорапите са различни – мъжки, дамски и детски; копринени, памучни и вълнени; леви и десни, едноцветни или с шарки. Те тръгват на път по различни причини – от скука, от любопитство, защото са сърдити или заради нещо друго. Влизат през един и същи вход, но всеки преминава по различно дълъг тунел и един излиза сред природата, друг в града...

И най-важното: за всеки чорап щастието има различен образ.

Имаме например Суперчорап, отмъстител и възмездител, а имаме и призрак, майстор на сирене, помагач на Дядо Коледа... Не се притеснявайте, че книгата ще стане еднообразна – напротив, приказките започват почти еднакво, а като нищо може да завършат в мина за възлища, на плажа или на планета, на която всички имат по три уши.

Едно чорапче загива героично в пожар, но успява да помогне на пожарникарите да спасят един живот. Друго пък прави номера на посетителите в призракен замък: ... пуснаха в стаята на една жадна за страх старица механична челюст, която при първия сгоден момент я ухапа отзад.

Между другото, ей така пътьом, чорапите разбират важни неща. Ако очакваш справедливост от света, то струва си да започнеш от добрите обноски. ... когато човек се удивлява, той започва да вижда повече. От този род.

Всичко това е разказано с много симпатия, даже направо с обич. Например писателката не нарича чорапите „мръсни“, не, тя казва, че просто са „добре изцапани“. Тя се радва на смелостта на тези, които решават да променят съдбата си, но не обвинява другите, които остават. Има място за всички и всеки е необходим. А това важи както за чорапите, така и за хората.

Бележка от редактора: [А ето тук](#) можеш да прочетеш за още чорапени истории!

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/7787-chorapite-koito-ne-stoyaha-mirno-i-zatova-vidyaha-chudesa

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени

